

“Нарэшце, будзьце ўсе аднадумныя, спагадныя, поўныя братняй любові, міласэрныя, пакорныя...” *1П 3, 8* У далёкай горнай краіне жылі па суседстве возера і ручаёк. Возера размяшчалася каля падножжа гары, а выток ручая пачынаўся значна вышэй – на самой гары.

Возера вельмі ганарылася сабой.

– Паглядзі, ручаёк, якое я прыгожае, вялікае і чыстае!

– Так, – пагадзіўся ручаёк, – ты вельмі прыгожае. І, напэўна, у цябе шмат сяброў. Бо ты такое вялікае, што можаш дарыць свае воды ўсім, хто жадае піць. А я маленькі, і ніхто мяне не заўважае.

– Ха-ха-ха! – засмяялася возера. – Навошта мне раздаваць свае воды іншым? Так і я магу стаць маленькім.

Падышоў неяк да возера горны козлік. † – Возера, я збіўся са шляху, і мяне вельмі мучыць смага. Можна мне напіцца тваёй вады?

– Пашукай вадзіцы ў іншым месцы, – абурылася возера. – І не дакранайся да мяне сваімі бруднымі капыткамі.

Козлік засумаваў, але рабіць няма чаго. Ён ужо хацеў адыходзіць, але раптам пачуў ціхі голас:

– Ідзі да мяне. Я маленькі ручаёк, але маёй вады табе хопіць. Можаш піць столькі, колькі пажадаеш.

– Дзякуй, ручаёк, ты мяне выратаваў!

Прыляцелі да возера ластаўкі.

– Возера, мы вельмі стаміліся, а наперадзе яшчэ доўгі шлях. Дазволь нам напіцца.

– Вось яшчэ, – раззлавалася возера. – На ваших крылах пыл, а я пылу не пераношу. Ляціце адсюль!

Ластаўкі ўжо падняліся ў паветра, але заўважылі маленькі ручаёк і папрасілі ў яго напіцца. Ручаёк адказаў:

– Калі ласка, ляціце да мяне, маёй вады хопіць для ўсіх вас. Піце, колькі пажадаеце!

– Дзякуй табе, маленькі ручаёк, – пракрычалі ластаўкі, здаволіўшы смагу. – Ты сапраўдны сябар!

Прыходзілі звяры, прыляталі птушкі. Усе яны прасілі дапамогі ў возера, і ўсім дапамагаў ручаёк.

Аднойчы гарачым летнім днём да возера падбегла мышаня.

– Возера, дапамажы зайцу, ён зламаў лапку і не можа ісці. Ён даўно не піў, яму вельмі патрэбна вада.

– А я тут пры чым? – здзівілася возера.

– Калі ты ўздынешся, то твае хвалі дакрануцца да зайчыка і дапамогуць яму напіцца.

– Гэта ж дурасць, – адмахнулася возера.

– Мышаня, – паклікаў ручаёк, – можа быць, я магу дапамагчы?

– Ты вельмі добры, але маленькі. Тваёй вады не хопіць, каб дапамагчы зайчыку.

– Пачакай, я прыдумаў, – сказаў ручаёк. – Матухна гара! Матухна гара! – закрычаў ён.

Але гара сагрэлася на сонейку і моцна спала.

– Дапамажы мне, мышаня. І разам яны паклікалі:

– Матухна гара!!!

– Што гэта вы так моцна крычыце, маленькія, – здзівілася гара. – Што здарылася?

– Заяц зламаў лапку, – растлумачыў ручаёк. – Яму патрэбна вада, я павінен яму дапамагчы!

– Але як? Ты ж такі маленькі?

– На тваёй вяршыні ляжыць снег. Пад сонечнымі прамянямі ён растае і ператвараецца ў ваду. Дай мне трошкі гэтай вады, і я змагу дапамагчы зайцу.

– Хоць ты і маленькі, але ў цябе ёсць вельмі вялікае жаданне дапамагаць іншым. Я зраблю тое, што ты просіш, – адказала гара.

І ў тое ж імгненне ўся вада, якая да гэтай пары з вяршыні гары сцякала ў возера, пацякла ў бок ручайка. У той жа самы час возера пачало ператварацца ў балота, бо перастала атрымліваць ваду.

А ручаёк ператварыўся ў вялікі вясёлы струмень. Ён хутка дабраўся да зайца, напіў яго, прамыў яму ранку і пабег далей да мора, адорваючы ўсіх чыстай, халоднай вадой.

– Бачыце гэты струмень? – пытаўся адзін у аднаго лясныя звяры. – Калісьці ён быў маленькім ручайком, але жаданне дапамагчы іншым ператварыла яго ў шырокую паўнаводную раку.